

Predikan Apostladagen 2022

Jes.6:1-8, 1 Pet.2:4-10,Matt.16:13-20

Utsänd

Kan Gud verkligen ha nytta av en sådan som jag? Duger jag? Vad kan jag egentligen som skulle vara så märkvärdigt? Måste man inte vara.... Frågorna och invändningarna kan bli hur många som helst. För visst måste man vara något alldeles speciellt om man ska bli Guds sändebud? Minst en kandidatexamen i teologi, talets gåva, social kompetens, ett vinnande sätt, förmåga att övertyga. Väl? Jo, om det handlade bara om mänsklig förmåga.

När Jesaja en dag får se Gud i sitt fulla majestät, full av helighet, sittande på en tron omgiven av änglar, känner han in i märgen sin egen litenhet, ja sin ovärdighet. Han känner sig oren, smutsig. De orena läpparna avslöjar ju vad han nu upplever, som många av oss andra. Över de läpparna hade säkert både kommit lögnen och förtal, Vrede och hårda ord. Inför Guds kärlek och sanning ser han sin egen orenhet. Skammen kunde ha förintat honom, men det märkliga händer att ett glödande kol från altaret rensar honom från synden och skulden. Han förgås inte i mötet med Gud. Hans egen ovärdighet står inte i vägen. Och när kallelsen kommer, frågan om vem som kan vara Guds budbärare, kan han frimodigt svara: Sänd mig!

Nu handlar det inte längre om hans egen värdighet, eller hur mycket han kan eller förmår. De orena läpparna ska nu bli Guds redskap, och tala ord och budskap som kommer från Gud.

Det är inget lätt uppdrag, det måste vi erkänna. Han kommer inte att bli särskilt populär. Han kommer att bli

tvungen att säga obehagliga sanningar till sitt eget folk, kritik för deras ondskas, falskhet, girighet och orättfärdighet mot de små och fattiga. Och han kommer att skoningslöst kritisera deras löjligen avgudar, träbilderna, den primitiva tron på en egenhändigt hopsnickrad religion, ganska likt vår tids tro på stenar och energier, men han kommer också att ge oss våra mest kända profetior om Guds sändebud, sonen som ska födas av jungfrun, Fredsfursten, och den lidande tjänaren som bär våra sjukdomar och dör för våra synder. Och ingenting av allt detta beror på att Jesaja är något alldeles särskilt märkvärdig människa.

Det visar sig gång på gång i Bibeln att Gud väljer en försagd Mose, som inte kan tala, en ung herdepojke till kung, David, och en okänd flicka i Nasaret, Maria, att föda Guds Son till världen. Guds svaghet är starkare än människor och hans visdom är annorlunda än vår. Han utväljer det som ingenting är, det föraktade och lilla, och gör något stort av det. Också hans egen Son blev föraktad och övergiven, "ratad av människor" skriver Petrus. Och liknar honom vid en sten, som husbyggarna kastade bort, men som Gud gör till en hörnsten. Liksom Jesaja blir han en sten som man stöter emot, något man snavar på. Så är det alltid med Guds budskap. Det ställer frågor till oss, ibland kritiska frågor, och ibland uppmuntrande frågor; hur är det nu, lever du i kärlek, vad är det som driver dig, vad är viktigast i livet, är du beredd att förlåta? Och när vi erkänner, så som Jesaja, att vi visst inte är värdiga, vi har stora brister, vi är mer själviska

än vi vill erkänna och både tankar, ord och gärningar är orena. Men detta är inget hinder för Gud. Han älskar och förlåter, och han infogar oss som levande stenar i sitt andliga husbygge, där vi blir ett heligt prästerskap. Och med prästerskap här menas de gammaltestamentliga offerprästerna, som bar fram offer för folkets synder. Nu är den tiden över. Gud har själv offrat sig, Jesus har lidit och dött för oss. Och det är detta som är evangelium; tro på Jesus, följ honom och lev med honom, så har du allt du behöver. Det hänger inte på dig, utan på honom. Han kan använda dig, precis som du är. Han kan göra dig till en levande sten i sitt husbygge. Vi har blivit kallade från mörker till ljus; från vår egen oförmåga, skuld och misslyckande, vårt dåliga självförtroende och förminskande av oss själva, till Guds ljus, till frimodighet, livsmod och hopp. Från instängdhet till öppenhet, från livslögn till sanning, från feghet till mod, och från skuld till förlåtelse och upprättelse. Allt detta tror jag att Jesu lärjungar hade fått uppleva tillsammans med Jesus. Först när de blev kallade av honom, den ene efter den andre. De undrade nog varför han hade valt just dem, en brokig skara män, och kvinnor det vet vi fanns med, som knappast skulle ha valt varandra. Fiskare, en tullman, frihetskämpar, hetsiga och lugna, talföra och tystlåtna, enkla män och kvinnor ur folket. Hos honom växte de till en gemenskap, och de såg ju med egna ögon hur han reste människor ur sjukdom och utanförskap, hur de föraktade, syndare och hopplösa människor, samlades omkring honom. Medan de felfria och perfekta, mönstermänniskorna, den religiösa eliten, stötte sig på honom. Deras tro handlade om prestation, laglydnad och duktighet.

Hans handlade om kärlek och barmhärtighet. Ingen är förkastad som kommer med sitt liv precis som det. Inga misslyckanden och ingen orenhet och skam är för stor för Gud att förlåta och försona. Och ingen är för liten eller obetydlig för Gud att sända. Och så kommer en dag frågan till lärjungarna, om vem Jesus egentligen är. Att han är en profet kan de alla instämma i. Han liknar ju alla de andra stora profeterna. Men han är större än dem, och Petrus vågar bekänna; *Du är Messias, den levande Gudens Son.* På den bekännelsen ska han bygga sin kyrka. Det är kring honom vi är samlade, det är honom vi bekänner och det är honom vi tar emot i nattvarden. Kyrkans bygger inte på vår duktighet eller organisationsförmåga, inte på vår kraft eller ens vår stora tro, utan på att Jesus Kristus är vårt centrum, vår kärna och stjärna som Martin Luther kunde säga. Den ska inte kunna förintas, dödsriket ska inte övervinna den. Sedan kommer det något missförstådda ordet om att Petrus ska få nycklarna till himmelriket, och kunna binda och lösa på jorden. I hans efterföljd har den katolska kyrkan, och kanske i synnerhet präster genom tiderna, tagit sig makten att avgöra människors tro eller icke tro. Men kyrkan är inte Gud, och vi människor kan inte sätta gränser för Guds kärlek och hans omsorg. Börjar vi dra gränser och hävda att vår egen kyrka, eller vår egen grupp, har hela sanningen, då gör vi Jesus till sektledare och oss själva till trosopoliser och exakt likadana som dem som Jesus

kritiserade hårdast för deras egenrättfärdighet och brist på kärlek .
Guds kyrkas gränser kan vi inte dra upp i geografin eller bland
människor på jorden. Gud är större och hans möjligheter oändliga.
Bara där vi själva drar gränser, mot Gud och mot våra
medmänniskor, kan Gud ingenting göra. Binder vi oss själva är vi
bundna, men Gud kan lösa de hårdaste knutar. Hans kärlek och
renhet kan befria, rädda och frälsa.
Amen